

> Ποιά είναι αυτά τ' έζων ;>

Την εποχή που ο Γαρμπέτας ήταν πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, κατοικούσε στα άνακτορα των Βουρβόνων. Μια νύχτα έπρόκειτο να δοθεί εκεί μεγαλοπρεπής χοροσοπεία και εργατάι μετά μεγάλη σπουδής έτακτοποιούσαν από την ήμεραν τās αίθουσας. Έξαφνα, ο έπιστάτης ό οποίος πήγε μέσα για να επιθεωρήσει την συντελούμένη εργασία μυστίχη να βγαίνει από ένα σαλόνη ή μυρωδιά καπνού. Γεμάτος θυμό έράναξε : Ποιά είναι αυτό τό ζών που τόλμησε να καπνήσει εδώ μέσα ; — Τό ζών αυτό είμ' έγώ ! απήτησε έξαφνα μία φωνή και παρουσιάζησε ό Γαρμπέτας. « Ό έπιστάτης κατατασίχησε να ζήτηση συγγώμη, αλλά ό Γαρμπέτας μ' άγάθνητα τον έρώτησε σε τί θά κατεδικάζετο ό έρώτης έκεινος που ήθελε φοραθή καπνίζων μέσ' στο παλάτι. — Σ' ένα ανάλογο πρόστιμο, άπάντησε ό έπιστάτης.

— Τό πληρώνω έγώ, ειπε ό Γαρμπέτας. Νά πάρω δέκα λουδοβίκια και σε παρακαλώ να τ'αι μοιράσεις στους καλούς αυτούς ανθρώπους.

Τό χρέος του γελοτοποιού

Είς την αϋλήν της Βασιλίσσης Έλισάβετ της Άγγλίας ύπήρχε ό γελοτοποιός Σκόγγαν, ό όποιος είχε θανείσις εκατό λίρες από τό Βασιλικό Ταμείο. Η πρόθεσμία για την πληρωμή του χρέους έπέραςε, αλλά ό δυστυχής γελοτοποιός δε μπορούσε να τό ξεφύλχη. Η βασιλίσσα έδωσε σ' αυτόν ένα και τελευταία πρόθεσμία. Άλλά κόντεσε κ' αυτή να τελευτήσθ κ' ή τσέπη του Σκόγγαν είναι άδειανή. Τότε ό γελοτοποιός φοβήθηκε τό θυμό της βασιλίσσης, σοφίστηκε τό έξης τέχνασμα :

Παράγγειλε ένα φέρετρο στα μέτρα του σώματος του και την ήμερα που είξερε πό ή βασιλίσσα θά περάση έξω από τό σπίτι του τό έβαλε δίπλα στην πόρτα του και κλείστηκε μέσα.

— Τίνος είναι αυτό τό λείψανο ; τί ή βασιλίσσα μόλις τό ελδε δίπλα στην πόρτα.

— Του τάπεινού Σου δούλου Σκόγγαν ! άπάντησε κάποιος που στεκόταν εκεί κοντά.

— Τι χρεία ! ειπε τότε ή βροιλίσσα. Ηταν σωστή η μαιμού αυτός ό άνθρωπος. Και μου χρωστάει και εκατό λίρες τις όποιες οφνυνά τώρα από τ'αι κατάστύχά μου.

— Ευχαριστώ την γενναίοδωρον Μεγαλειότητά Σας ! φωνάζει έξαφνα ό γελοτοποιός σηκώνοντας τό κάλυμμα του φερέτρου' ή βαρλική Σας χάρις μου ξεναδίνει τη ζωή.

* Ο θεατρώνης και οι πρωταγωνισταί

Είμε γνωστών πόσον είμε σήμερα υπερβολικοί αί άπαιτήσεις των πρωταγωνιστών των μεγάλων θεάτρων. Πάντοτε όμως ήσαν υπερβολικοί. Και είς άπόδειξήν αναφέρομεν τό κάτωθι ανέκδοτον :

Ό περίφημος διευθυντής της όπερας του Βερολίνου Έγγελ έπρόκειτο κάποτε να μισώση τους δύο διασημούς καλλιτέχντας του Μελοδράματος, τον Ναχβάρου και τον Ράιτμαν, τους όποιους τό κοινόν ποτέ δέν τους είχε άκούσει να τραγουδούν μαζί. Τους έπροκάλεσε λοιπόν και τους δύο στό γραφείο του και έξητήσε να μάθη τās άξιώσεις των.

— Οι δικές μου άξιώσεις σας είναι γνωστές, του λέγει ό Ναχβάρου' θέλω τό ήμισυ των άκαθορίστον εισπράξεων.

— Πολύ καλά ! Και σεις, κύριε Ράιτμαν, τι ζητάτε, λέγει ό Έγγελ σφρεφόμενος προς τον άλλον καλλιτέχνην.

— Και έγώ τα ίδια με τον συνάδελφό μου, τα μισά των άκαθορίστον εισπράξεων.

— Τότε, κύριε, άπάντα ό Έγγελ, χωρίς να παραβεί καθόλου θά έχετε την καλοσύνη να μου δίνετε κανένα εισιτήριο, δωρεάν, για νά μπορώ να μπεινω στό θέατρο μου.

* Ο Μότσαρτ και ό Αυτοκράτωρ

Κατά την πρώτη θριαμβευτική παράστασι του « Δόν Ζουάν » ό αυτοκράτωρ, ό όποιος παρίστατο σ' αυτή, προσκάλεσε τό Μότσαρτ στό θεατρο του για νά τον συχαρή.

— Κύριε Μότσαρτ, τό έργο σας είναι λαμπρό, αλλά δε μου λέτε πόσες νότες περιέχει ;

— Μεγαλειότατε, ούτε μίαν περιττήν, άπάντησε ό Μότσαρτ !

* Ο ' Ιστορικός

ΠΛΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΑΡΧΙΚΑΓΚΕΛΑΡΙΟΣ

[Από τ'αι « Διπλωματικά άπομνημονεύματα » του κόμητος Βέτστ, πρώην πρωθυπουργού της Αυστρίας.]

' Η σκληρότης προς τους έχθρούς του. Οι θυμοί του. Η μανία του στασιματός. Θιέρρος και Βίσμαρκ. Η Γαλλική και ή Γερμανική γλώσσα. « Είσαι ένας παληάνθρωπος ! »

Με τον Βίσμαρκ συναντήθηκα για πρώτη φορά μ'αι από τις τελευταίες ήμέρες του 1848 στό σπίτι του πρεσβευτού Έρλίκου ντέ Σαβινι, ό όποιος τον έφιλοξενούσε. Ένα πρωί είχα μεταβή να επισηκερφή τον πρεσβευτήν με τον όποιον συνδέομαστε δια μαζράς φίλιας και είμαστε γείτονες, όταν έξαφνα έμπηκε είς την αίθουσαν ό Βίσμαρκ με μ'αι καπνοσύρηκα στό στόμα. Άρχισαμ κ' οι τρεις να μιλούμε για τή θανατική έπέλεση του πολιτικού καταδίκου Ροβέρτου Μπλουμ, που μόλις την είχαμε μάθει. Έξέφρασα σχετικώς τή γνώμη, την όποια έχω άκομη και σήμερα, ότι ή καταδίκη αυτή είναι σφάμα της Αυστριακής Κυβερνήσεως.

Ό Βίσμαρκ όμως έσπευσε να μου άπαντήσει άμέσως : — Καθόλου' όταν έχω έναν έχθρό στό χέρια μου, τον εξαφανίζω άμέσως.

Τά λόγια αυτά τά θυμήθηκα πολλές φορές άργότερα.

Από τότε με τον Βίσμαρκ συναντηθήκαμε πολλές φορές, αλλά οι τρεις βδομάδες που πέρασα κοντά του στό Γκασταίν μετά τον πόλεμο του 1870 άψησαν στό πνευμα μου άληγομνήτες άναμνήσεις. Κατοικούσαμ κ' οι δύο πλείστον του Σπασουμπίγκερ και βλεπόμεστε σχεδόν κάθε μέρα. Όταν τ'αι έχει κανείς καλά με τον Βίσμαρκ, είναι άδύνατο να βρη συντροφικιά καλύτερη του.

Την ίδιορρομθμία του λογιόχου τον την υπερβαίνει ή πρωτοστοπία της έμφροσώσεω του. Έχει μίαν άφέριαν υπηρεσθή, άνεπιτήξενον που κάνει και τους άσχηρότερους κριτικούς του να μετριάξουν πολλές φορές τις κρίσεις των γ'ι αυτόν.

Μ'αι από τις άγαπημένες του φράσεις είναι και ή έξης : « Να ένας άνθρωπος έντελώς ήλίθιος » που την έλεγε χωρίς να έχη καμιά πρόθεση να προσβήλη εκείνον για τον όποιον την έλεγε. Μερικές από τις σκέψεις του είναι πολύ χαρακτηριστικές. Μ'αι μέρα με ρώτησε : « Τι κάνετε όταν είστε όργισμένους ; Πιστεύω ότι δε θυμώνετε τόσο συχνά όπως έγώ. » — « Μ'αι ! άπάντησα, θυμώνω μόνο για τή άνομοσία των ανθρώπων, όχι όμως και για τήν κακία τους. » — « Δε βρίσκεστε τότε μεγάλη άνακοήφηση όταν σπάτεις κάτι τι ; » — « Είναι εύτύχημα τό άπάντησα έγώ, ότι δε βρίσκεστε τή θέα μου, γιατι άλλοίως δε θά ύπήρχε έπιπλο άκέραιο στό σπίτι σας. » — « Κοιτάτε εκεί κάτω, άπέναντι, μου είπε δείχνοντας μου τό θέαμα του αυτοκράτορος Γουλιέλμου. Βρισκόμωνα μ'αι μέρα εκεί μέσα και μ'αι έπιασε τέτοιος θυμός ώστε καθώς έκλεισα τήν πόρτα τό πόμολο άπόμεινε στό χέρια μου. Μπαινω μέσα στό δωμάριο του αλλόραχου και τό πετάω άπάνω σε μ'αι λεκάνη που την έκανε θρόιμμα. — Θεέ μου, μου είπε τότε

ό αϋλάρχης, μήπως πάσχετε ; » — « Επασχα του άπάντησα αλλά τώρα είμαι καλύτερα. »

Μιλούσε πολύ για τό Γαλλογερμανικό πόλεμο και για τις διαπραγματεύσεις του με τό Θιέρσο και τό Φέβρ. « Η άνάγκη κόντε να τελειώση, μου έλεγε, όταν είπα στο Θιέρσο ' Ακούστε, κύριε Θιέρσο' μ'αι ώρα υποσφραφή την εύλογία σας, πρέπει να τελειώνομε γιατί άλλοίως σας είδοποώ ότι δε θά μιλήσω π'αι γαλλικά, αλλά γερμανικά. » — Άλλά, κύριε, άπάντησε ό Θιέρρος, γερμανικά δέν ξέρουμε ούτε λέξι. — Άδιάφορο, άπάντησε, μόνο γερμανικά θά μιλώ. — Ό Θιέρρος εξακολούθησε την εύλογη ήμλια του, τον έκοίταξα στό μάτια και του άπνηχοντα γερμανικά. Τότε ό Θιέρρος κ' ό Φέβρ άρχισαν να πηγαίνοχονται στην αίθουσα εί τι μισή ώρα σταυρώνοντας τ'αι χέρια. Τέλος μου παραχώρησαν εκείνο που ζητούσα και τότε πάλι τους μιλήσα γαλλικά. »

Τό ακόλουθο ανέκδοτο κάνει μεγαλειότητα τιμή στό Βίσμαρκ από τό προηγούμενο που έδειξη την σκληρότητα του προς τους ήττημένους. Παρίστατο έφιππος μετά του έπιτελείου στην έπιθεώρησι των Γερμανικών στρατευματων που έγινε μετά την κατάληψη των Παρισίων στό Λουβάν. Έξαφνα ένας Γάλλος εργάτης τον έπληρώσε και του είπε δυνατά : — « Είσαι ένας πρώτης τάξεως παληάνθρωπος ! » — Μπορούσα ειπε, ό Βίσμαρκ να τον τουφεκίσω αλλά ή τόλημ του μου άρεσε και δέν του έκανα τίποτε.

✕

ΣΥΝΝΕΦΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΟΝ

Ό καθηγητής Χάλλ άναφέρει ότι κάποτε στόν Καναδά έσυνέφισαν αϊφνιδίως, λόγω σμήνους περιστερών ίταμμένον. Τό σμηνό αυτό, ό όποιον άπέκωψεν έντελώς τον ήλιο, κατειχεν έκτασιον πλάτους πλέον του ενός μιλίου, μήκους δε 240 μιλίων ! Με άλλους λόγους τό σμηνό άποτελείτο από 2,230,272,000 περιστεράς !

